

drugemu posloplju, potem se razume, da stane veliko manj.

Kot izkušene izdelovatelje ključavničarskih del sušilnic priporočamo te-le tvrdke: Lorber, Zalec; Cimperšek, Podvilt; Avgust Švajger, Braslovče; ki dajo vsakemu naročniku pojasnila in načrte.

Torej vsak, ki je namenjen zidati sušilnico, naj se posvetuje z izkušenim hmeljarjem ali strokovnjakom, da bo imel tudi koristi od v sušilnico vloženega denarja s tem, da bo potem lahko hmelj pravilno posušil in boljše prodal.

Kunst, pos., Polzela.

Lucerna.

Se mnogo premalo se pozna in ceni pri nas krma, ki jo pridelamo na njivah. Ker take krme pridelamo premalo, ker so tudi travniki preslabo oskrbovani in jim včasih sploh ne dajemo nobene nove hrane v obliki gnojja, nastopi proti spomladi pomanjkanje krme. Saj je velika naša napaka, da imamo večkrat v hlevu preveliko število živali, ki jih ne moremo pravilno in zadostno krmiti. Boljše je, da imamo manj živali, pa tistim dajemo krmno v zadostni količini. Mogli bi pa imeti v hlevih več in boljše živine, če bi skrbeli za večjo količino krme. Zato moramo pravilno oskrbovati travnike, poleg tega pa moramo začeti tudi na njivah v večji meri gojiti krmne rastline. Najglavnejše izmed teh rastlin so črna detelja in pa lucerna ali plava, tudi trajna detelja imenovana.

Lucerna se odlikuje od črne detelje, ki je pri nas precej razširjena, v tem, da ji mrzi manj škodujejo in da daje večje množine krme. V prvi mladosti, ko so njene korenine še slabe, ji pa more mrzelo škodovati. Traja tudi mnogo več let, kakor pa črna detelja, ki ne vzdrži dobro več kakor dve leti. Cvete preje kot črna detelja, moremo jo torej tudi preje krmiti, raste hitreje in jo moremo krmiti še pozno v jeseni. Kositi jo moramo, še predno začne cveteti, ker drugače preveč oleseni in izgubi na prebavljivosti.

Vlažno podnebje in vlažno leto lucerna škoduje, sušo prenaša boljše. V stoječi

Naročilni list.

Znamka
25 par

P. n.

Uprava „SLOV. GOSPODARJA“

MARIBOR

Koroška cesta 5

vlagi lucerna ne uspeva, ker gre s svojimi koreninami globoko v zemljo, pa morajo zaradi pomanjkanja zraka odmreti. Tudi ne traja lucerna dolgo časa tam, kjer zadenejo njene korenine kmalu na kamen. Najboljše uspeva lucerna na peščenem in rahlem ilovnatem tlu.

Traja navadno lucerna 4 do 10 let. Ako hočemo na isti površini zopet sejati lucerno, mora preteči vmes vsaj 5 do 6 let, drugače lucerna ne uspeva dobro. Navadno jo sejemo pred vsem po okopavinah (krompir, pesa, koruza) ali po žitaricah. Rabi mnogo kalijevih in fosfornih gnojil. Zato je dobro, ako gnojimo vsako drugo leto s 5 do 6 q Thomasove moke in s 2 do 3 q kalijeve soli po hektaru. Posledice takega gnojenja so, da bomo imeli en odkos na leto več.

Seme lucerne moramo kupiti samo pri zanesljivih trgovinah, najboljše pri družbah kot je Kmetijska družba ali pa pri Gospodarski zvezi.

Lucerno sejemo ali med jaro rž, ječmen ali oves, večinoma pa samo in sicer koncem aprila do začetka maja pri suhem vremenu. Ker je lucerna začetkoma,

dokler se dobro ne vkorenini, redka, pri mešamo semenu lucerne včasih še na približno 4 kg semena črne detelje. Lucerne pa rabimo 30 do 40 kg po ha.

Da lucerna dobro uspeva, jo jeseni, če ni takrat mogoče, pa spomladi, pobramo z ostro brano.

Naši gozdovi.

Znan pisatelj opisuje lepoto gozdov in pravi na koncu: »Vsak razumen gospodar smatra gozd za enega izmed najdragocenejših delov svojega posestva. To je sveta zapuščina njegovih prednikov ter poizkuša zato s vso svojo silo in z vztrajnostjo, da ostane gozd neokrnjen. Gozdovi so pravi zlati vir za kmeta. Denar se razprši, gozd pa ostane!«

Če pa pogledamo naše kmetijske gozdove, vidimo, da se ne ravnaajo vsi gospodarji po gornjih načelih, četudi je od naših gozdov v veliki meri odvisen naš obsto. Gozd lahko primerjamo z dobro hranilnico. Kakor se pomnožuje denar v hranilnici sam od sebe brez našega dela, tako

— Samo kosti in to-le! — Izročil je Gregorju prstan. Na prstanu je bil grb Goversovega rodu.

— Kakor vidiš, smo na dobrem sledu — je pripomnil mrko.

Govers je temno zrl na prstan.

— Kaj misliš, kaj se je zgodilo? Ali je bil tukaj umorjen?

— Po mojem mnenju ga je Gato Oro poslal na drugi svet. To sklepam iz črk: G. O. nad začetnimi črkami tvojega prednika.

V tem trenutku se je Lopalo pri ovinku ustavil in nekaj rekel v indijanskem jeziku. Dūbell je pognal mulo in je bil kmalu pri njem.

Indijanec je kazal proti gozdu. Dūbell je videl, da se bližajo gorskemu kraju. Pred njimi so se dvigali trije ostri vrhovi. V podnožju se je svetlikala reka, nekoliko na levo pa so se dvigala mogočna drevesa.

Lopalo je zopet rekel nekaj in je kazal na drevesa. In Dūbell je sedaj razumel razlago. Obrnil se je k Betki in Gregorju:

— Prišli smo v kraj, ki ga Lopalo pozna, da ta drevesa domačini imenujejo za »puščice«.

— To so »puščice«? — je vzkliknil Gregor. — Bogu hvala! Potem že nismo daleč od cilja.

Dūbell je privlekel iz žepa pergament in ga ostro študiral.

— Tako mislim tudi jaz — je mrmral. — A glejmo, kaj nam je storiti! — Glasno je čital: »Ne pojdi na desni strani jezera« — to je jezero — »marveč na levi in »puščice« naj ostanejo na desni strani. Po brvi idi preko vodopada« — upam, da ga najdemo — »čuvaj se »reke mali hrib«, ki mu sledi« — Pogledal je Betko. — Ta čudna reka mi je vedno v mislih, odkar smo zapustili domovino.

Ravnali so se po naročilu. Od leve strani so se izognili jezeru in so se vzpenjali na planoto, dokler niso dosegli dreves in potem so se spustili navzdol, tako da so bila drevesa na desnici. V dolini je šumljala srebrna reka. Leno je tekla in prehod je bil lahek. Dūbell je bil prvi. Gregor je ostal, da bi pomagal sestri. Zadnji je bil neki gonjač. Gregor in Betka sta srečno priplavala na drugi breg. Gonjač je priplul nekako do polovice, ko je Lopalo pokazal na vodo in začel kričati:

— Piraya! Piraya! — Glas se mu je tresel od same groze.

Vsi so se zagledali v reko. Dūbell je zagledal množico majhnih rib. V trenutku so obkrožile mulo in jo potegnile pod vodo. Za kratek čas se je zopet prikazala na površju. Voda se je pomešala s krvjo.

Začel se je strašen prizor: mulo in gonjača so od vseh strani napadle ribe. Žival je močno brčala okrog sebe, nesrečni človek pa je kar tulil.

Kalvarijo!

Knjiga 23 križevih potov in drugih molitev za post. Stane vezana Din 25.—, naroča se v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Na

Uprava „Slov. Gospodarja“!

Naročam „Slov. Gospodar“ za četrtleta, za pol leta, za celo leto (kar ne velja prečrtajte).

Naročnino Din

pošljem po položnic.

Moj naslov:

Ime in priimek

Kraj

Pošta

dorašča tudi les v gozdu. Potrebno pa je, da z gozdom, ki tvori v tem slučaju kapital, pravilno ravnamo. Če pa gospodar ravna s svojim gozdom pravilno, bo dobival iz te svoje hranilnice stalno dobre obresti. Kakor živijo nekateri samo od obrestih svojega kapitala, tako sme vzeti gospodar iz gozda samo obresti, to je letni prirastek, kapital — gozd — sam pa mora ostati nedotaknjen. To se pravi z drugimi besedami, v gozdu ne smemo več lesa posekati, kakor pa ga letno priraste. Če jemlje gospodar iz gozda stalno les in steljo preko te mere, bo propadel v kratkem času gozd, z njim pa tudi gospodarstvo samo.

Dve glavni točki sta, v katerih se pri naših gozdovih ravna pred vsem nepravilno: preveč in brez vsakega gospodarskega načrta sekamo v gozdu in drugič ne skrbimo za pomlajevanje gozda. Poglejmo zaenkrat drugo točko. V gozdu pustimo večkrat velike prostore in cele parcele leta in leta prazne. Samo grmovje, plevel in trava rastejo tu. Gospodar ne pomisli, da škoduje s tem sebi trojno. Naj mu leži zemlja prazna, brez koristi, ali pa če ra-

ste na določeni površini najlepši gozd, vedno mora plačevati davke. Plačuje torej davke pravzaprav za nič. Že iz tega stališča ne sme pameten gospodar pustiti, da ostanejo posamezni deli gozda prazni, neizrabljeni. Škoduje gospodar sebi, ker ne more iz gozda toliko izsekati, kakor pa bi rabil lesa in kakor bi mogel izsekati, če bi bila vsa gozdna površina zaraščena in bi les redno doraščal. Končno pa škoduje posestnik tudi svojim otrokom, bodočim gospodarjem, ker bodo imeli v gozdu manjšo množino zrelega lesa, kakor pa bi ga imeli pri pravilnem oskrbovanju gozda.

Zato je velike važnosti, da gozd pravočasno pomladimo. Ako del gozda ali posamezna drevesa v gozdu posekamo, moramo skrbeti za nadomestilo.

Tu hočemo na kratko opisati pomlajevanje in obnavljanje ter izpopolnjevanje gozda s sajenjem. Rastline za saditev smo naročili po zimi in sedaj je najprimernejši čas za sajenje. Sedaj tudi posamezne drevesnice (gozdarski uradi) sadike razpošiljajo. Najboljše je, če moremo sami prevzeti sadike v drevesnici. Pri tem pa

jih moramo položiti na voz ali v košaro tako, da so vse korenine obrnjene navzno traj. Solnce tankim koreninam zelo škoduje. Ko jih pripeljemo domov, jih poskropimo dobro z vodo.

Navadno traja nekaj dni, predno sadimo sadike na njih stalno mesto. Da se ne poškodujejo, jih takoj, ko jih pripeljemo domov, razvežemo in na senčnatem kraju v vrtu ali v kleti položimo v zemljo. Zato izkopljemo plitve jarke in položimo v nje rastline v snopih v tankih vrstah tako, da so korenine v zemlji, rastline same so pa naslonjene na rob jarka. Nato pokrijemo rastline z zemljo do vejic in zemljo narahlo pritisnemo. Vejic pa ne smemo pokriti z zemljo. Borove sadike prekrijemo nato z vejicem ali slamo, da jih varujemo pred solncem in vetrom. Zemljo in rastline nato večkrat poskropimo.

Pri vseh delih, kjer imamo opraviti s sadikami, smemo prijeti rastlino samo le med korenino in vejicami, ne pa za popje. Nikdar ne smemo pustiti nepokritih korenin na solncu, nikdar mladih rastlin s silo trgati narazen, če so se korenine zapletle. Ako pustimo korenine na solncu tudi samo par minut, so včasih s tem koreninice že tako uničene, da ne morejo več sprejemati hrane in vlage iz zemlje.

Sadika ne sme priti nikdar bolj globoko v zemljo, kakor pa je bila v drevesnici. Tudi korenine morajo biti v naravnem položaju, ne zakrivljene sem in tja ter navzgor. Ko je sadika vsajena, z obema rokama pritisnemo zemljo ob rastlino, ki sedaj trdno stoji.

Najprimernejša starost za sadike, ki naj dobro uspevajo, je sledeča: smreka 3, mecesen 2, beli in črni bor 2, hrast in akacija 1—2, brest in javor 2—3, jelša 2 leti. Nikdar ne smemo pri sadikah iglastega drevja korenin prirezati, smemo pa to pri sadikah listnatega drevja, ako so predolge ali ranjene.

Ako bomo postopali pri sajenju na ta način, smemo biti prepričani, da bodo rastline dobro uspevale, z gozdom pa ne bomo imeli veselja samo mi, ampak tudi naši nasledniki, ki bodo gozd svojočasno izkoriščali.

— Sveti Bog! — je zaklical Govers. — Pomagati mu moramo, drugače ga požro! — Slek je suknjo.

Lopalo pa je pred njega skočil in ga razburjeno prosil, da ne poizkuša tega.

— Pravi, da bi šel v gotov pogin — je razložil Dübello vodnikove besede. — Sploh pa lahko vidiš, kaj naredijo te živalice iz človeka. Usmiljeni Bog, ubožec!

Dübello se je proč obrnil, ker ni mogel gledati obupne borbe nesrečnega gonjača. En trenutek še in ni bilo ne mule, ne človeka ...

Družba se je utaborila. Po kosilu je Dübello povzel besedo.

— Mislim, da smo blizu cilja. Zato je dobro, ako natanko pretresemo, kake naloge nas še čakajo. Prvo je, da se jaz sam podam nekoliko naprej. Vi ostanete tukaj, dokler se ne vrnem. Ali bo prav tako?

Gregor je ugovarjal.

— Ne, prijatelj! Sedaj sem jaz na vrsti. Z Lopalom greva naprej, dokler ne zaslediva Raoula.

— Naj bo! — se je udal Dübello, ko je videl, da Gregorja ne bo mogel pregovoriti. — Predaleč pa nikar ne pojdi! Lopalo bo že pazil.

Dübello je nekaj povedal Indijancu. Lopalo se je režal in položil prst na vrat.

— Zagotavlja me, da je že imel posla s človeškimi vratovi — je tolmačil Dübello.

XII.

Drugo jutro sta Gregor in Indijanec odpotovala. Dübello in Betka sta stala drug ob drugem in sta gledala za odhajajočima, dokler nista v grmovju izgubila.

— S tem smo torej končali! — je vzdihnila Betka. — Toda kaj bomo delali do junega povratka?

— Kar je edino pametno. Počakamo ju. Sploh saj se jutri že itak vrneta.

Toda Gregorja ni bilo. Dolgočasnosti pa se ni bilo treba bati. Gonjač je namreč povedal, da je ponoči jaguar obiskal taborišče. Njegovo mnenje je bilo, da ga poiščejo in ustrelijo.

— To je zelo privlačna ponudba — je menila Betka. — Pojdimo na lov!

— Kakor želiš!

Dübello je naročil vodniku, da se pripravi na odhod. Čez pol ure se je družba dvignila. S seboj so imeli dva psa.

Kakor drugi je tudi Betka vzela s seboj puško.

Nekaj časa so jahali po travniku z visoko travo, potem pa so dospeli do gozda. Psi sta tukaj dvignila glavo, ko da sta izgubila sled.

Dalje prihodnjič,

Getzemani in Golgata!

Premišljevanja o trpljenju Gospodovem in molitve za vse dneve svetega postnega časa. Vezana knjiga stane Din 50.— in se naroča v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.